På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Højesteret den 28. juni 1978, for ret:

Artikel 1 i Rådets forordning nr. 741/75 af 18. marts 1975 om særlige regler for køb af sukkerroer (EFT L 74, s. 2) går ud på at tillade medlemsstaterne, uanset de hindringer, der kunne følge af Fællesskabets kompetence, at de i overensstemmelse med deres egen nationale ret foretager en fordeling af rettighederne til levering af sukkerroer inden for grænserne af den pågældende sukkerfabrikants basiskvote, når betingelsen i forordningens artikel 1 er opfyldt.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. januar 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 5. DECEMBER 1978 [1]

Høje Ret.

I denne sag foreligger der for Domstolen meget fyldestgørende og klare afgørelser fra Østre Landsret og Højesteret, og sagen har yderligere den fordel, at parterne og Kommissionen har argumenteret dybtgående og omhyggeligt. Højesterets spørgsmål til Domstolen er i grunden enkle. Under disse omstændigheder mener jeg ikke, at noget ville blive opnået ved, at jeg anmodede Domstolen om at udsætte sagen, mens jeg overvejer mit forslag til afgørelse, og jeg mener heller ikke, at det vil være rigtigt af mig at fremsætte en sådan anmodning.

1 — Oversat fra engelsk.

Jeg kan fatte mig i korthed, men i betragtning af de omfattende indlæg, vi har hørt, finder jeg at måtte gentage den fulde ordlyd af de spørgsmål, som Domstolen har fået forelagt af Højesteret.

Spørgsmål A lyder således:

»Er det i overensstemmelse med EF-forordningerne vedrørende sukker, herunder især rådsforordning nr. 741/75 af 18. marts 1975, at medlemsstaten, når der ikke kan opnås enighed mellem andelshaverne i en som kooperativ virksomhed organiseret sukkerfabrik og andre traditionelle sælgere af sukkerroer til fabrikken om fordelingen af de mængder, der kan leveres inden for fabrikkens basiskvote, og der ikke foreligger brancheaftaler herom, fastsætter fordelingen, eller forudsætter forordningerne, at medlemsstaten kun kan fastsætte fordelingen, såfremt der også er opfyldt andre betingelser end de i indledningen til rådsforordning nr. 741/75 og i denne forordnings artikel 1, stk. 1 udtrykkeligt angivne?«

Efter min mening er svaret på spørgsmålet, at forordning nr. 741/75 præcist mener det, den siger. Med andre ord, den pågældende medlemsstat kan fastsætte regler for tildelingen af den mængde roer, som en fabrikant inden udsåningen tilbyder at købe, såfremt der ikke i branchen er truffet aftale om en sådan tildeling. Der er ikke andre betingelser.

Spørgsmål B lyder således:

»Forudsat at betingelserne for, at medlemsstaten kan fastsætte regler om fordelingen af basiskvoten, i øvrigt er opfyldt, og at fordelingen ikke sker på usagligt grundlag, er det da i overensstemmelse med EF-forordningerne vedrørende sukker, herunder især rådsforordning nr. 741/75, at medlemsstaten kan fastsætte en fordeling mellem andelshavere og andre traditionelle leverandører til den pågældende virksomhed, selv om denne fordeling indebærer, at de roeleverancer, som andelshaverne i kraft af virksomhedens vedtægter er forpligtet og berettiget til at levere til fabrikken, ikke fuldt ud kan opfyldes inden for basiskvoten alene?«

Det forekommer mig, at dette spørgsmål bør besvares med et »ja«.

Der var stor diskussion om, hvordan man skulle opfatte stykke to i forordningens artikel 1. Jeg mener, at bestemmelsen betyder, at de af medlemsstaten opstillede regler kan tillægge dyrkerne sådanne leveringsrettigheder, som de ikke ville have på anden måde, medmindre de var medlemmer af den kooperative virksomhed. Hvordan det nu end forholder sig — ét er klart. Det er, at det pågældende stykke ikke indskrænker den beføjelse, der er tillagt medlemsstaten i stykke 1. Stykket begynder med ordene »Disse regler kan desuden . . .«, således at der kun kan være tale om en udvidelse af beføjelsen. Jeg kan ikke se noget i forordningen, der kan fortolkes som en begrænsning af den omtalte beføjelse på den måde, som appellanterne har hævdet.

Tyngdepunktet i appellanternes anbringender synes mig at være, at den fortolkning af forordningen, som blev gjort gældende af indstævnte og af Kommissionen, ville medføre en erstatningsfri indskrænkning af de rettigheder, som ved den kooperative virksomheds vedtægter er tillagt medlemmerne. Det er her afgørende, hvad der præcist er indholdet af og formålet med disse rettigheder, og det er et spørgsmål, der skal løses efter dansk ret. Parterne er ikke enige om det, men Højesteret har med rette formuleret sit spørgsmål således, at Domstolen ikke tvinges til at tage stilling dertil. På samme måde skal jeg afholde mig fra at begive mig ud i usikre overvejelser desangående.